

A mi no em plora

«Així que si us plau, compassió i serenitat. I el pròxim cop que vulgueu fer la brometa de "mira, la mare t'ha fet plorar", penseu-vos-ho dues vegades, perquè potser no només plorarà la criatura»

Una mare amb la seva filla a la platja | Pexels

Molt sovint la maternitat m'ha comportat convertir-me en el *poli dolent*: el mite cinematogràfic s'esdevé en realitat quan tu prens una decisió poc sexi, però que creus que és l'adequada per la criatura. Hi ha uns quants hits que sents sovint, i que a mi em converteixen automàticament en una mare pocmoderna enfurismada. I juraria que no dec ser l'única...

Abans de tot, però, un avís per a navegants: allà on diu mare podeu posar el que us identifiqueu. Dic mare per l'experiència que em pertoca, però crec que pares, mamus, papus, fins hi tot avis o qui participi activament en l'educació d'una criatura, pot fer-se seva la lectura dels fets.

Us recito uns quants hits enfurismadors, perquè entengueu millor al que faig referència. Exemple número u, quan algú li etziba a la petita fera: "No et puc donar caramels perquè la teva mare no em deixa". MEC! Resposta incorrecta. Us recomano que opteu per un altre tipus d'arguments més convincents i respectuosos. Per exemple: no et puc donar caramels perquè és abans de dinar, o perquè ja n'has menjat, o perquè no són saludables. La resposta correcta mai és dibuixar-li cua i banyes de dimoni a la mare: segur que us serà fàcil trobar l'argument real pel qual a la criatura no se li ha permès el caramel.

Posem-ne més: "Ja t'ha fet plorar la mama? Què t'ha fet? Vine aquí, que et consolaré". MEC. Error. És probable que la criatura hagi tingut alguna esbroncada per algun fet possiblement merescut, que estigui tenint una rabieta o qualsevol motiu. I sigui quina sigui la conseqüència, el

més probable és que la mare no hagi actuat amb la intenció de fer-lo plorar. En tot cas, el plor n'és un efecte secundari. Així que culpar a la mare del plor de l'infant és, no només injust, sinó absolutament contraproduent. Un tic per erigir-nos còmplices del nen i vestir a la mare de monstre malvat. Només puc dir dues paraules: no, gràcies.

Tenim més exemples: "La mare diu que no podem anar al parc". MEC. Error de nou: encara que la frase sigui certa, segurament la mare ho diu per algun motiu. I si l'esbrinem i fem l'afirmació més encertada? Potser és perquè se'ns ha fet tard i no tenim temps (aleshores potser podem valorar si l'endemà tindrem més marge per anar-hi). Potser la nevera és buida i ara en lloc de visitar el parc, toca anar a comprar. O qui sap si sembla que plourà i és millor que no anem el parc, que no ens agafi la pluja. Si fa més bon temps, a la següent hi anirem. Siguí com sigui, no és que a la mare li hagi picat una mosca pesada i per això no puguem anar al parc. Només cal conèixer el motiu, i explicar-lo sense culpabilitzar a un altre de tal mala notícia.

Per si no ho havíeu notat, el que intento explicar és que les decisions de la mare (majoritàriament) no són a la babalà. Segurament és la mare qui sap si el dia abans ja va prendre un Cacaolat i avui no toca, o si l'afectació si la criatura pren sucre a partir de les 18 hores, es viurà només a casa durant la nit amb una hiperexcitació insofrible. Així que tirar pilotes fora, a la teulada d'una mare malvada, no ajuda. I no només no ajuda, també desanima.

Així que si us plau, eviteu per terra, mar i aire culpar a la mare en totes aquestes situacions. A mi, una de les frases que més m'ha fet mossegar la llengua i enrabiarme (i entristir-me), és sentir com m'etzibaven la frase "a mi no em plora". Perquè a mi la meua filla sí que em plora. Ho fa quan algun dia em demana xocolata per berenar i li dic que avui no toca, que hem de menjar fruita, o que ja en vam menjar ahir. Ho fa quan li dic que per sortir al carrer s'ha de posar la jaqueta perquè fa fred i no volem tornar-nos a constipar, encara que ella vulgui sortir sense mitjons i amb màniga curta.

Em passa quan ella no vol deixar els jocs i jo li dic que ha de deixar-los i ajudar a parar taula. O quan vol mirar la Ladybug i li dic que no tenim temps per fer-ho, perquè anem tard i toca anar a fer la banyera. La seva reacció sovint és arrencar amb la llàgrima més sentida. Sí, em plora. Perquè sovint sóc jo qui li ha de notificar que no sempre es faran les coses que ella vulgui, i que a casa tenim certes normes. I la norma no és el que a la mare li surt del nas, sinó el que hem cregut que seria més adient per ella (i per tots).

Així que si us plau, compassió i serenitat. I el pròxim cop que vulgueu fer la brometa de "mira, la mare t'ha fet plorar", penseu-vos-ho dues vegades, perquè potser no només plorarà la criatura, sinó que també ho farà la mare.